

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **městská část Praha 7**, se sídlem U Průhonu 1338/38, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o přezkoumání rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 1. 10. 2019, č. j. ÚOHS-R0049/2019/VP-26746/2019/310/MDo, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2021, č. j. 30 Af 64/2019 - 98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž zamítl její žalobu proti výše specifikovanému rozhodnutí předsedy žalovaného. Tímto rozhodnutím předseda žalovaného zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2019, č. j. ÚOHS-S0047/2017/VP-06806/2019/420/VHo, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona č. 215/2004 Sb., o úpravě některých vztahů v oblasti veřejné podpory a o změně zákona o podpoře výzkumu a vývoje (dále jen „zákon č. 215/2004 Sb.“), neboť v 226 v rozhodnutí specifikovaných případech nedodržela lhůtu stanovenou v § 3a odst. 4 zákona č. 215/2004 Sb. pro zápis podpor malého rozsahu do centrálního registru podpor malého rozsahu (dále jen „centrální registr“). Žalobkyně byla tímto rozhodnutím dále shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 8a odst. 2 písm. a) zákona č. 215/2004 Sb., neboť ve výše uvedených 226 případech neuvedla název přímo použitelného předpisu Evropské unie v právním aktu o poskytnutí podpory malého rozsahu. Za tyto správní delikty byla žalobkyni uložena podle § 8a odst. 3 písm. a) zákona č. 215/2004 Sb. pokuta v souhrnné výši 100 000 Kč a dále povinnost zaplatit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Po posouzení věci dospěl krajský soud k závěru, že materiálním znakem správního deliktu nebylo překročení částky 200 000 EUR, která je limitem pro poskytování podpory

malého rozsahu, nýbrž ohrožení zájmu na bezchybném fungování registru podpor *de minimis*. Nepřekročení daného limitu není důvodem pro nenaplnění materiální stránky deliktu, neboť se jednalo o kategorii ohrožujícího správního deliktu. Jednání žalobkyně vykazovalo určitou míru škodlivosti, neboť ohrozila chráněný zájem v podobě řádného fungování centrálního registru, přičemž bez řádného včasného zadávání relevantních údajů je jeho funkčnost ohrožena. Faktické nepřekročení limitu 200 000 EUR v případě poskytovaných podpor malého rozsahu bylo zohledněno při stanovování výše pokuty; pro posouzení materiální stránky však tato skutečnost nebyla podle krajského soudu podstatná. O absenci společenské škodlivosti nemůže svědčit ani vysoký počet dílčích pochybení.

[3] Ohledně námitek směřujících proti výši uložené pokuty krajský soud uvedl, že uložení pokuty ve výši 100 000 Kč bylo učiněno v mezích správního uvážení, do něhož správní soud nemůže zasahovat, a zároveň bylo řádně odůvodněno. Podle krajského soudu se nejednalo o pokutu nepřiměřenou, a to ani s ohledem na použitý algoritmus (matematický výpočet pokuty s ohledem na nastavení jednotlivých pásem a s tím spojených koeficientů) a ani s ohledem na jednotlivé důvody, které žalovaný považoval za rozhodné. Krajský soud zdůraznil, že moderační právo soudu je vyhrazeno pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání, a to s přihlédnutím k majetkovým poměrům postihované osoby. V této souvislosti krajský soud zdůraznil, že důvodem pro stanovení výše pokuty na samé horní hranici bylo podmíněno velkým počtem jednotlivých pochybení a pokutu tak nebylo možné považovat za zjevně nepřiměřenou. Z napadeného rozhodnutí bylo krajskému soudu rovněž zřejmé, že žalovaný vzal při svém rozhodování v potaz i majetkové poměry žalobkyně tak, aby uložený trest obsahoval i dostatečnou represivní složku.

[4] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky. V první řadě nesouhlasí s naplněním materiálního znaku deliktu vzhledem k výši většiny poskytnutých podpor, které nemohly ohrozit fungování centrálního registru.

[5] Stěžovatelka má dále za to, že krajský soud měl nepřiměřenou výši pokuty snížit, neboť její jednání nemělo žádný „reálný společenský dopad“. Pokuta by měla být uložena na horní hranici pouze v případě, kdy by skutečně došlo k překročení částky *de minimis* a bylo tak porušeno evropské právo, nikoliv v případě pozdního zaznamenání podpory *de minimis* výrazně pod stanoveným limitem. Dále namítá, že žalovaným zmíněné polehčující okolnosti neměly žádný vliv na výslednou výši pokuty. Nesprávnost aplikovaného matematického modelu stěžovatelka spatřovala v tom, že u polehčujících okolností by se měla výše výsledné pokuty snižovat, nikoliv nenásobit dalším koeficientem. Při takovém postupu je totiž výsledek stejný, jako by polehčující okolnosti vůbec nebyly. Žalovaným nastavený systém zohledňuje pouze přitěžující okolnosti násobením dalšího koeficientu. Stěžovatelka dále namítá, že matematický model používaný žalovaným vede v případě většího množství malých pokut k vyměření nepřiměřeně vysokých sankcí, přičemž takové jednání nemůže ovlivnit funkčnost centrálního registru.

[6] Na závěr své kasační stížnosti dodala, že v současné době řádně zaznamenává poskytování všech podpor *de minimis*. Je jí navíc známo, že ostatní poskytovatelé své evidenční povinnosti vůbec neplní, přičemž neprovedení zápisu do centrálního registru není

pokračování

žalovaným postihováno vůbec, ačkoliv toto jednání je společensky více škodlivé, než provedení pozdního zápisu.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že překročení limitu 200 000 EUR není formálním znakem projednávaného deliktu a materiálním znakem je již samotné nezaznamenání poskytnuté podpory do centrálního registru. Chráněným zájmem totiž dle žalovaného je řádné fungování a spolehlivost centrálního registru. Pozdním zaznamenáním poskytnuté podpory vzniká riziko, že celkový limit ve výši 200 000 EUR bude překročen. Co se týče výše uložené pokuty, žalovaný upozorňuje, že matematický vzorec pro výpočet pokuty byl již v minulosti správními soudy aprobevován. Má za to, že z jeho rozhodnutí je jasné patrné, jakým způsobem byly stanoveny jednotlivé části pokuty z celkově 226 dílčích pochybení stěžovatelky. Zároveň zohlednil polehčující a přitěžující okolnosti za pomoci koeficientů. Výše uložené pokuty odráží velký počet dílčích pochybení. S rostoucím počtem nezaznamenaných podpor totiž podle něj roste i společenská nebezpečnost daného jednání a logicky i výše samotné sankce. Na závěr uvedl, že stěžovatelkou uváděné polehčující okolnosti on sám za polehčující okolnosti nepovažoval, pouze výši výsledné pokuty nenásobil koeficientem určeným pro přitěžující okolnosti.

[8] Než Nejvyšší správní soud přistoupí k vypořádávání jednotlivých kasačních námitek, považuje za nutné na úvod zdůraznit, že podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá jeho zrušení. Z tohoto ustanovení vyplývá, že úkolem kasačního soudu je v řízení o kasační stížnosti přezkum rozhodnutí krajského soudu. Nutným předpokladem pro posouzení uplatněné argumentace jako přípustné kasační námítky je proto zpochybnění závěrů krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63). Úkolem kasačního soudu ovšem není posouzení námitek nesoucích se v obecném duchu, v nichž se stěžovatel domáhá svých práv, ani opakovaný přezkum rozhodnutí správního orgánu. Naopak smyslem kasačního řízení je umožnit kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu.

[9] Část stěžovatelčiny argumentace je přitom pouhým zopakováním jejích předchozích námitek, které již dříve uplatňovala v rámci probíhajícího správního řízení a následně v podané žalobě. Stěžovatelka v nich nijak nereaguje na závěry učiněné krajským soudem. Takovou argumentací se proto Nejvyšší správní soud nebude zabývat, neboť není přípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. To se týká konkrétně její námítky, že matematický model používaný žalovaným vede v případě většího množství malých pokut k vyměření nepřiměřeně vysokých sankcí, přičemž takové jednání nemůže ovlivnit funkčnost centrálního registru. Stěžovatelka ve své námitce totiž vůbec nereagovala na závěry krajského soudu uvedené v odst. 28 napadeného rozsudku. V něm krajský soud připustil, že při žalovaným nastaveném algoritmu může docházet k situacím, kdy do centrálního registru pozdě zaznamenané bagatelní částky podpory malého rozsahu jsou trestány stejnou sazbou jako částky podstatně vyšší. Nastavení jednotlivých pásem je však podle krajského soudu v kompetenci žalovaného a jelikož se jedná o správní uvážení správního orgánu, správnímu soudu nepřísluší do něj zasahovat, neboť bylo řádně zdůvodněno, podloženo a nevybočuje ze stanovených mezí. Na tuto podrobnou argumentaci krajského soudu stěžovatelka reagovala pouze zopakováním původně uplatněné žalobní námítky, aniž by s argumentací krajského soudu jakkoliv polemizovala.

[10] Kasační soud dále upozorňuje, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou nepřípustné takové kasační námitky, které se opírají o důvody, jež stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V těchto námitkách totiž logicky bude absentovat jakákoliv polemika se závěry krajského soudu, který se k nim nemohl vyjádřit. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud nebude zabývat ani tvrzením stěžovatelky, že v současné době řádně zaznamenává poskytování všech podpor *de minimis* a že ostatní poskytovatele své evidenční povinnosti neplní vůbec, přičemž neprovedení zápisu do centrálního registru není žalovaným postihováno vůbec.

[11] Co se týče otázky, že neprovedení zápisu do centrálního registru je společensky více škodlivé než provedení pozdního zápisu, to žalovaný a ani krajský soud nerozporují. Nejedná se tudíž o spornou otázku, kterou by bylo třeba kasačním soudem řešit. Ze stěžovatelčiny argumentace není kasačnímu soudu ani zřejmé, jakou má daná otázka význam pro konečné vyřešení nyní projednávané věci.

[12] Po vyloučení nepřípustných námitek se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda na věc dopadá § 104a odst. 1 s. ř. s. Podle něj, ve znění účinném od 1. 4. 2021, platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[13] V nyní posuzované věci vydal napadený rozsudek specializovaný senát krajského soudu, což ovšem pro posouzení věci z hlediska § 104a odst. 1 s. ř. s. není určující, neboť se nevychází z toho, v jakém obsazení krajský soud věc fakticky projednal, nýbrž v jakém obsazení ji měl podle práva projednat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 As 360/2021 - 59).

[14] Podle § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce mimo jiné ve věcech *přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč*. Rozhodnutí napadené v této věci správní žalobou se právě týká správních deliktů, za které bylo podle § 8a odst. 3 písm. a) zákona č. 215/2004 Sb. možné uložit pokutu do 100 000 Kč. Ačkoliv Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2006, č. j. 7 As 27/2005 - 64, dospěl k závěru, že zmatečnostním důvodem je situace, kdy samosoudce rozhodl o tzv. „jiném správním deliktu“ (tj. nikoliv v kontextu tehdejší úpravy o přestupku), neboť se nejedná o přestupek, je nutno v nyní posuzované věci zohlednit § 112 odst. 1 věty první zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle tohoto ustanovení se na všechny dosavadní „jiné správní delikty“, s výjimkou disciplinárních deliktů, od 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Z tohoto důvodu žaloby ve věcech správních deliktů, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, má správně od 1. 7. 2017 rozhodovat specializovaný samosoudce.

[15] Nejvyšší správní soud se tedy následně zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji musel odmítnout jako nepřijatelnou. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 *„[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené*

pokračování

právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. “Vzhledem k tomu, že podstata právní normy se nezměnila, je tento judikát použitelný i po novele výše citovaného ustanovení s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb. na všechny věci, o nichž má rozhodovat specializovaný samosoudce.

[16] V dané věci rozhodoval namísto specializovaného samosoudce soudní senát, jde nepochybně o vadu řízení, ke které musí kasační soud přihlédnout *ex offio*. Nesprávné obsazení soudu v nyní projednávané věci však není vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 6 As 165/2015 - 38). Touto otázkou se kasační soud v minulosti zabýval rovněž v souvislosti s posouzením přijatelnosti kasační stížnosti, přičemž ani v tomto případě tato vada nezakládala důvod pro vyslovení nezákonnosti napadeného rozsudku krajského soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2023, č. j. 3 Ads 131/2022 - 27). Nesprávné obsazení soudu v případě, kdy namísto samosoudce rozhodoval specializovaný senát, tak nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[17] Nejvyššímu správnímu soudu tak zbývá posoudit, zda přijatelnost kasační stížnosti zakládají námitky ohledně nenaplnění materiální stránky deliktu a uložení nepřiměřené výše pokuty, kterou měl krajský soud podle názoru stěžovatelky ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. snížit.

[18] K materiální stránce deliktu se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62, který krajský soud zmínil v napadeném rozsudku. Kasační soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že „*materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu*“, ledaže se přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti (k tomu dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011 - 77, nebo ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 - 23).

[19] V obecné rovině tak bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména pokud **jde o delikt ohrožovací** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 - 23). Okolnostmi, které snižují společenskou škodlivost, mohou být „*význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka*“ (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 - 45). Materiální stránka přestupku má na rozdíl od celé řady konkrétně vymezených přestupků větší význam především u přestupků s abstraktně formulovanou skutkovou podstatou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021 - 37).

[20] Na případ pozdního zapsání údajů do centrálního registru, resp. neuvedení názvu přímo použitelného předpisu Evropské unie v právním aktu o poskytnutí podpory malého rozsahu lze v obecné rovině aplikovat např. závěry uvedené rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 As 170/2019 - 27. Z něj vyplývá, že ačkoliv nebyla způsobena dopravní nehoda, nedošlo k újmě na zdraví či majetku osob ani k přímému

ohrožení osob nebo majetku, neznámá to samo o sobě, že zakázané jednání není společensky škodlivé. V případě pravidel, jejichž porušení je možné podřadit pod skutkovou podstatu ohrožovacího správního deliktu, je nutné sledovat jejich preventivní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28).

[21] Stěžovatelka ve své kasační námitce nikterak nerozporuje doposud přijaté judikurní závěry, pouze trvá na tom, že její jednání nemohlo ohrozit fungování centrálního registru, neboť podpory malého rozsahu jí poskytnuté ani zdaleka nedosahovaly limitu 200 000 EUR. Nikterak v ní však nereaguje na závěr městského soudu, který spíše než výši poskytnuté podpory v jednotlivých případech považoval za relevantní především tu skutečnost, že k opožděnému záznamu došlo v některých věcech až po značné době, a rovněž vzal v potaz vysoký počet dílčích pochybení, kterých se stěžovatelka dopustila. Kasační soud tak uzavírá, že posouzení stěžovatelkou nastíněné otázky ohledně naplnění materiální stránky deliktu nijak nepřesahuje její vlastní zájmy a nevystupuje nad rámec konkrétního případu.

[22] Další kasační námitka se týkala nepřiměřené výše pokuty a možnosti její moderace ze strany správního soudu. Krajský soud v napadeném rozsudku shrnul relevantní právní judikaturu vztahující se k této otázce, kterou Nejvyšší správní soud v následujícím odstavci do jisté míry pouze zopakuje.

[23] K posouzení výše pokuty se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 21. 08. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, nebo ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014 - 58, v nichž uvedl, že konkrétní výše pokuty je předmětem správního uvážení a správní soud pak může správní uvážení přezkoumat pouze co do jeho mezí, resp. jejich překročení, nikoliv do jeho věcného posouzení. Správní soud se při svém přezkumu musí omezit na to, zda správní orgán správní uvážení nezneužil, či zda je jeho úvaha přezkoumatelná a logicky nerozporná. Správní uvážení správního orgánu totiž nelze nahradit uvážením soudu. Smyslem a účelem moderace ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23). Moderační právo správního soudu slouží k odstranění zjevného nepoměru uložené sankce k intenzitě ohrožení chráněného zájmu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016 - 26). Nepřiměřenost uložené pokuty, která není na první pohled zjevná, pak zpravidla zásah ve formě moderace soud neopravňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 9 As 55/2017 - 93). Podle závěrů uvedených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, a rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014 - 58, a ze dne 14. 9. 2020, č. j. 5 As 204/2019 - 62, je nutno přihlídnout k osobním majetkovým poměrům pachatele, přičemž pokuta musí znamenat citelný (nikoliv však likvidační) finanční potíh.

[24] Ani v případě této kasační námitky stěžovatelka nerozporuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce posouzení nepřiměřenosti výše pokuty a její argumenty se vztahující pouze k individuálním okolnostem daného případu, konkrétně

pokračování

že k uložení pokuty na samé horní hranici by mělo být přistoupeno jen v případech, kdy na základě pochybení pachatele skutečně dojde k překročení částky veřejné podpory malého rozsahu, a že žalovaný po posouzení polehčujících okolností nesnížil konečnou výši pokuty. Ponechala však stranou okolnosti, kterými se krajský soud při svém rozhodování především řídil, a to sice vysoký počet dílčích pochybení a uplatnění dostatečné represivní složky pokuty. Právě tyto okolnosti měly podle krajského soudu na výslednou výši pokuty zásadní vliv.

[25] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v projednávané věci stěžovatelka neuvedla žádný důvod ve prospěch přijatelnosti své kasační stížnosti a takový důvod nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Právní otázky, jež mohou být spojeny s daným případem (zde materiální stránka přestupku a otázka přiměřené výše uložené pokuty), byly již judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně zodpovězeny. Nebyla tedy zjištěna žádná skutečnost, která by mohla vést k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[26] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). V případě odmítnutí návrhu pro nepřijatelnost judikatura Nejvyššího správního soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28) dovodila, že je možné nad rámec pravidla uvedeného v citovaném ustanovení rozhodnout o nákladech řízení i s přihlédnutím k úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť posuzování otázky přijatelnosti lze považovat za tzv. kvazimeritorní přezkum. Žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, jež by odůvodnily aplikaci citovaného judikátu, však Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. ledna 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu